

er foraarsaget af en Person, der ikke er i Driftens Tjeneste, gælde altsaa ikke for de private Baner. Det forekommer mig dog, at Staten bør gaa videre end dem med Hensyn til Erstatningspligt, den bør gaa et Skridt videre. Navnlig tror jeg, at hvor der er Tale om tilfældig Skade eller Skade, der er bevirket ved et uafvendeligt Tilfælde, som der staar i Koncessionerne til de private Baner, bør Statsbanerne absolut have Forpligtelse til at yde Erstatning. Thi naar Mennesker komme til Skade ved en saadan uafvendelig Ulykke, altsaa uden at Skylden kan paavises at ligge paa den ene eller den anden Side, forekommer det mig ikke retfærdigt, at de ulykkelige tilskadekomne Mennesker skulle bære hele Ulykken; Staten bør i saa Fald yde Erstatning. Naar der er én, der uforskyldt skal bære Ulykken, forekommer det mig dog, at det er langt bedre, at det bliver Staten, der har en langt større Eyne til at bære det, end de paagældende selv. — Dernæst vil det i mange Tilfælde være overordentlig vanskeligt at sige, hvad der er uafvendeligt Tilfælde eller ej, og hvilken Skade der er tilfældig, og hvilken ikke. Denne Bestemmelse i § 1, sammenholdt med, hvad der kræves af de private Baner, har bragt mig til at tænke nærmere over, hvorledes det vilde have stillet sig ved forskellige af de Uheld, der ere skete i denne Sommer. Jeg har da ikke kunnet faa andet ud af det, end — det kan være, min Tanke ikke er korrekt, men jeg har faaet den Opfattelse — at en stor Del af disse Uheld havde nogen Udsigt til at kunne skrives paa den Konto, at de vare tilfældige. Jeg vil ikke tale om selve den store Ulykke, som skete ved Gentoftte. Her er man jo saa temmelig paa det rene med, at her er en personlig Skyld; jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvor den ligger. Men ved Siden deraf maa det erkendes, at der var Momenter, der mulig kunde henføre Ulykken eller i alt Fald den Omstændighed, at den blev saa stor, som den blev, under Begrebet: det tilfældige. Det er jo fremhævet, at Lokomotivføreren forsøgte at bræmse Toget i Tide, saaledes at det Tog, der overkørte det andet, kunde og burde være standset i Tide; men Bræmsen var i Uorden og kunde derfor ikke virke. Om det er korrekt eller ikke, er jeg ikke i Stand til at afgøre, og det er vist heller ikke let at afgøre det, efter at Katastrofen har fundet Sted. Men saa fandt nogen Tid efter noget lignende Sted ved Hillerød, hvor Toget ikke kunde standses ved Hjælp af Vakuumsbræmsen men løb langt forbi

Stationen. Det tyder paa, at vort Statsbanemateriel ikke er af den Beskaffenhed, at man kan stole paa det, og saa kan der overordentlig let ske store Ulykker, alene af den Grund, uden at de vedkommende ere i Stand til at afværge det. Jeg har da spurgt mig selv, om en saadan Ulykke vil blive betragtet som tilfældig, eller Skylden vil blive tilskrevet Ledelsen. Jeg har ikke kunnet kommet til nogen Klarhed derover, og ved den vage og ubestemte Maade, hvorpaa Paragraffen er affattet, nærer jeg Frygt for, at adskiligt vil blive skrevet paa Tilfældighedens Regning, saaledes, at de tilskadekomne ikke faa den Erstatning, som bør tilkomme dem. — Der har flere Gange fundet noget lignende Sted, saaledes har der ved Snekersten Station to Gange været nær ved at ske meget alvorlige Sammenstød. Jeg skal ogsaa nævne det, der skete i Aarhus den 1ste Oktober, hvor et Tog løb ud af Skinnerne, og flere Vogne splintredes, medens Lokomotivet borede sig ned i Jorden. Det var et Godstog, der kom ingen Mennesker til Skade; men saa vidt mig bekendt blev Aarsagen til dette Uheld ikke opklaret, og det kunde lige saa godt have været Personvogne, fyldte med Passagerer, der bleve splintrede og Passagererne lemlæstede. Det er saaledes et Spørgsmaal, naar Aarsagen ikke bestemt kan paavises, hvad der, saa vidt mig bekendt, ikke skete i dette Tilfælde, om Uheldet saa regnes som en tilfældig Ulykke eller som en Ulykke, som Banerne ere Skyld i. Naar der dog er én, der skal lide under det, mener jeg, at det er Statsbanerne, der bør lide Tabet, naar der sker en Ulykke, som ikke er vedkommendes egen Skyld. Jeg kan nemlig tænke mig, at naar vedkommende tilskadekomne selv er Skyld i Ulykken, skal der kunne ske en Undtagelse; men selv om Skaden fremkaldes ved Personer, som ikke ere i Banens Tjeneste, bør Statsbanerne tilsvare Vedkommende Erstatning, og saa bør det være Statsbanerne, der gør sit Krav gældende paa den, der har forvoldt Skaden paa Statsbanernes Territorium. Der forekom et saadant Tilfælde paa Ringsted Banegaard, idet en Blikkenslager tabte en Hammer paa Perrontaget. Hammeren slog en Rude ud, faldt ned paa en Dame og rev hendes Klæder itu. Hun gjorde Krav paa en Erstatning af 25 Kr. Den vilde Statsbanerne ikke betale; hun blev henvist til at søge Erstatning hos den Blikkenslagersvend, der kom saa uheldigt af Sted. Det forekommer mig ikke at være noget humant og heller ikke retfærdigt Stand-